

Vài Ý kiến Vụn Vặt về một Bài Viết*

Hương Dương txđ

* Bài "Lá Cờ" của BS Vũ Ngọc Tấn - được lưu chuyên qua e-mail. Xin xem cuối bài này

Cái sướng của những kẻ - tự coi là "trí thức" - sống ở "hải ngoại" là muốn nghĩ, muốn nói, muốn viết gì thì viết - một thứ xa xỉ mà người dân trong nước không có. Người "yêu nước" ở trong nước không ai ngu dại gì mà cầm cờ vàng đi biểu tình đòi dân chủ, trong khi những "Việt Kiều" ở hải ngoại tha hồ cầm cờ đỏ đi đâu thì đi - cf biểu tình của phe cờ đỏ chống Trung Cộng tại San Francisco trước đây hay biểu tình "Văn Hóa" của Việt Gian ở Toulouse chẳng hạn....

Đó là quyền tự do dân chủ và nhân quyền chân chính. Sống ở những nước tự do sướng là ở chỗ: nhận mình là người CS - tôn thờ HCM, ca tụng XHCN, đề cao các cuộc "Cách Mạng chống Thực dân và Mỹ Ngụy" mà vẫn đòi tự do dân chủ, đòi quyền làm con người cho "đồng bào" ở trong nước.

Anh ĐC và những kẻ theo đuôi của anh (his followers) có toàn quyền "không cầm cờ nào hết" khi sống ở nước ngoài mà đi tranh đấu cho tự do dân chủ của những người Việt hiện sinh sống trong nước. Lý do là vì cờ chỉ là biểu tượng. Vậy sao anh ấy không phát cờ đỏ mà tiếp tục tranh đấu như khi ở Việt Nam luôn đi - giống như Bùi Tín, Dương Thu Hương, etc...? Có như vậy thì mới được sự hưởng ứng của người dân trong nước?

Ai muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm, nếu cứ đứng riêng một phe thì tha hồ; còn muốn hòa nhập với phe bên kia thì lại là chuyện khác.

Vài ý kiến của tôi về những đoạn bôi vàng - người nào đó bôi chứ không phải là tôi - **trong bài viết "Lá Cờ" của BS cựu Thiếu Tá QLVNCH chép lại dưới đây:**

*** khoảng 3/4 dân tộc không hề biết hay nhìn thấy lá cờ vàng.

Tôi không tin là 3/4 dân tộc không hề biết hay nhìn thấy lá cờ vàng. Bằng cứ là có bao nhiêu người hiện sinh sống ở VN vẫn vinh danh lá cờ vàng - tiêu biểu là Ông Đặng Chí Hùng. Hoặc họ biết/nhìn thấy là cờ nhưng không theo không tin hoặc chưa dám theo mà thôi.

*** **Nay ta tự hỏi: ta tranh đấu với CSVN để đòi tự do dân chủ hay là ta tranh đấu cho lá cờ?**

Tất nhiên là tranh đấu để đòi tự do dân chủ! Nhưng vì không thể có tự do dân chủ dưới chế độ CS nên không thể tranh đấu dưới ngọn cờ đỏ. Còn chế độ CS - tức là lá cờ đỏ - thì không thể có tự do dân chủ. Như Đặng Chí Hùng nói, phải dứt điểm với chế độ CS và thủ tiêu lá cờ đỏ.

ĐC khôn ngoan nói đợi khi nào lá cờ vàng được 90 triệu người bỏ phiếu chọn thì mới công nhận lá cờ vàng. Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Lý do là vì không diệt chế độ CS thì không bao giờ người dân có quyền chọn lá cờ.

Còn vấn đề tranh đấu cho tự do dân chủ hay tranh đấu cho lá cờ? Câu hỏi này tôi thấy dăm dớ vớ vẫn. Tất nhiên là tranh đấu cho những quyền sống của con người, không ai tranh đấu cho lá cờ bao giờ. Nhưng là cờ vàng tiêu biểu cho một chế độ dân chủ tự do nên chúng ta dương cao ngọn cờ đỏ trong cuộc tranh đấu. Bao nhiêu chiến sĩ quốc gia đã hy sinh để bảo vệ lá cờ đỏ? - Mà không hiểu tại sao ông thiếu tá QLVNCH lại quên điều này? -

*** nay anh sang đây (Mỹ) -ta đẩy vào tay anh lá cờ vàng và đòi hỏi anh cũng phải thần phục lá cờ như chúng ta. Đây là một điều phi lý và rất lố vì cả đời anh chưa hề nhìn thấy lá cờ này.

Buộc anh ĐC phải thần phục lá cờ vàng thì đúng là một điều phi lý. Không ai có quyền bắt anh ta phải tôn thờ lá cờ vàng vì đó là một thứ quyền tự do tín ngưỡng - ie tin tưởng và tôn thờ lá cờ đó - Anh ĐC đã sang đến Mỹ, tất nhiên anh có quyền tin ở cái gì anh thấy đáng tin, làm theo cái gì con tim anh khuyên bảo anh làm - kể cả tiếp tục là một người Cộng sản.

Có điều những người bên phe "Quốc Gia" muốn thử lòng anh để xem anh là "bạn" hay "thù" vì Mỹ - và các nước tự do đón tiếp những người tị nạn CS - là lãnh thổ còn lại của những người Việt chống Cộng.

*** Sau đó vì chuyện này, ta lại gán cho anh ta danh từ "CS nằm vùng" thì điều này lại càng... lố hơn nữa.

Ai đã gán cho anh là "CS nằm vùng"? Mà sao lại phải gán? Nếu anh vẫn tôn thờ HCM và chủ nghĩa CS thì anh là cái gì nếu không là người CS? Còn anh là người CS sinh sống, sinh hoạt ở Mỹ - chứ không còn là ở Việt Nam - mà tranh đấu và làm lợi cho CS - có hại cho cộng đồng người Việt Quốc Gia - thì anh không "nằm vùng" thì là cái gì? Nếu không muốn bị ghép cho cái tai tiếng "nằm vùng" - tức là hoạt động bí mật - thì anh chỉ việc nói thẳng ra là anh là người Cộng sản, đơn giản có thể thôi. Anh sống ở đất Mỹ tự do, ai cấm anh là người Cộng sản, ủng hộ chế độ hiện nay ở Hà Nội?

*** những tù nhân lương tâm tại VN. Xin nhắc là họ là những người lính tiền phương chiến đấu cho tự do dân chủ, ta (hải ngoại) chỉ đóng vai trò hỗ trợ mà thôi...

Đúng một trăm phần trăm! Nhưng chúng ta hỗ trợ cho những ai từ bỏ CS, chống CS mà thôi! Chúng ta không muốn tranh đấu đòi tự do dân chủ mà vẫn duy trì chế độ CS - tức là làm một cuộc cải cách nửa vời! Vì như đã nói ở trên, không thể vừa tôn thờ Hồ Chí Minh và chế độ mác xít vừa thiết lập được tự do dân chủ.

*** ở hải ngoại hỗ trợ họ, đưa những tiếng nói và đòi hỏi của họ cho thế giới -nhất là Hoa Kỳ- biết, và từ đó áp lực nhà cầm quyền CSVN phải thay đổi. (phần này không thấy bôi vàng)

Câu viết này nói lên sự ngây thơ của người viết bài. Chờ đó mà "thế giới và nhất là Hoa Kỳ có thể áp lực CSVN" phải thay đổi! Càng ngây thơ hơn nữa khi nghĩ rằng HK thương người dân VN tới độ làm áp lực với chính quyền Hà Nội để dân Việt có được tự do nhân quyền. Đây chính là đầu óc nô lệ của người Việt cứ trông mong ở các nước khác làm cho mình cái chuyện mà chính mình không làm được hay không muốn làm.

*** Hầu hết những người này : từ Huỳnh Thục Vy, tới Tạ Phong Tần,v.v... đều là những người tranh đấu cho dân chủ và nhân quyền cho VN - và không phải cho lá cờ vàng.

Đúng một trăm phần trăm! Có thể - tôi nói có thể - họ không biết ý nghĩa của lá cờ vàng như anh Đặng Chí Hùng nên không tranh đấu cho lá cờ vàng. Cũng có thể họ không có gan như anh Đặng Chí Hùng dám nói lên lòng mình kính trọng lá cờ vàng - vì nó tượng trưng cho cuộc chiến đấu bảo vệ tự do của miền Nam - nhưng chỉ dám để trong thâm tâm? Tuy nhiên vì để ra, lớn lên trong môi trường đầu độc của CS thì quả ít ai có đủ khả năng nhận thức để hiểu rằng lá cờ vàng tượng trưng cho tự do dân chủ.

*** Nay chuyện ta đối xử với Điều Cày như thế nào, thì nhờ truyền thông, Internet - họ có thể đã biết là ta (hải ngoại) chỉ chú ý tới lá cờ - còn việc tranh đấu cho tự do dân chủ là... không đáng nói tới. Họ hiểu là họ đã mất hỗ trợ từ hải ngoại và từ đó tiếng nói của họ khó được quốc tế (nhất là Mỹ) biết. Ta đã đào một cái hố chia rẽ giữa những người tù nhân lương tâm ở VN và ta

Hải Ngoại nào chỉ chú ý tới lá cờ - mà không chú ý tới việc đấu tranh đòi dân chủ tự do???????? Hải ngoại chỉ chú tâm vào việc làm sụp đổ chế độ CS thì có.

Người dân - nhất là những người bất đồng chính kiến - ở Việt Nam thừa khôn ngoan để hiểu hải ngoại vì lòng ưu tư đối với quê hương không thể ngưng tiếp tay với họ, ngưng hỗ trợ những người đang bị tù tội vì tranh đấu. Chuyện ngưng hỗ trợ không bao giờ có thể xảy ra, nhất chỉ là vì anh ĐC được thả tự do và được đi sang Mỹ. Không có ai đào cái hố chia rẽ giữa những người tù nhân lương tâm và "ta" hết. Chuyện ĐC chỉ là một "biến cố" bất ngờ do thái độ của chính ĐC gây ra. Với thời gian thì biến cố này sẽ trôi qua đi như trăm ngàn biến cố tầm thường khác.

Việc "tìm hiểu" anh ĐC là một chuyện đương nhiên nhưng nó không có tầm mức quan trọng gì hết. "không có gì phải làm âm ỉ!" Càng không có gì để tiếp tục "làm âm ỉ!"

*****

LÁ CỜ. TẤN

Ghi chú: BS Vũ Ngọc Tấn là cựu Thiếu Tá Quân Y QLVNCH

Cách đây vài năm, anh Nguyễn Gia Kiểng có gởi cho các thân hữu -trong đó có tôi- một mail đề nghị bỏ lá cờ vàng ba sọc đỏ vì lá cờ này, theo anh Kiểng, thì ngày nay không còn là biểu tượng của toàn dân nữa, và cấu trúc của người Việt trong nước nay đã khác xưa.

Tôi có biên thư trả lời anh Kiểng và các thân hữu của anh là "*đừng có đụng tới lá cờ*": cả triệu người đã chiến đấu, đã chết cho lá cờ này, và ngày nay, đối với chúng ta (xin nhắc lại hai chữ: chúng ta), nó là biểu tượng cho tự do dân chủ. Nay ta chưa làm được gì cho công cuộc giải trừ cộng sản, mà lại đưa lên một đề tài gây chia rẽ: ta làm cho những người đã từng chiến đấu, đã đổ máu cho lá cờ, những thân nhân của người đã chết cho lá cờ... thành kẻ thù của ta? để làm gì vậy? có lợi gì cho công cuộc chung?

Sau đó không thấy anh Kiểng nhắc lại đề tài này nữa. Tuy nhiên, ta tôn kính lá cờ của ta, không có nghĩa là ta cũng có quyền bắt những người chưa hề nhìn thấy lá cờ này, hay chưa hề chiến đấu dưới lá cờ này, cũng phải thần phục lá cờ như ta. Và đây là một chuyện khác hẳn.

Vậy thì ai là những người chưa hề nhìn thấy lá cờ vàng hay chưa hề chiến đấu dưới lá cờ này? Xin thưa là toàn thể dân miền Bắc (trừ những người nay đã già gần kề miệng lỗ) và một nửa dân Miền Nam: những người sanh ra sau năm 75 -tức là những người từ 39 tuổi trở xuống- cùng với một số rất lớn những người đã tranh đấu cho dân chủ và nhân quyền cho VN, nay đang mai một trong lao tù CS. Như vậy là **khoảng 3/4 dân tộc không hề biết hay nhìn thấy lá cờ vàng. Nay ta tự hỏi: ta tranh đấu với CSVN để đòi tự do dân chủ hay là ta tranh đấu cho lá cờ?** Nếu ta tranh đấu vì tự do, dân chủ và nhân quyền cho VN, thì ta đã gồm thân cả một dân tộc về phía chúng ta. Còn nếu ta tranh đấu cho lá cờ, thì như đã nêu trên: ta đã loại 3/4 dân tộc ra khỏi hàng ngũ chúng ta vì 3/4 dân tộc chưa hề nhìn thấy hay là chiến đấu cho lá cờ này.

Ngày CS chiếm miền Nam, anh Điếu Cày mới 18 tuổi. Có nghĩa là trong suốt tuổi thơ của anh ta (ở miền Bắc) và sau này, sau khi CS chiếm miền Nam, anh ta chưa hề nhìn thấy lá cờ vàng. Chuyện anh ĐC đi lính bộ đội theo tôi, chẳng có gì đáng nói: nếu ta sống tại Miền Bắc lúc đó và ta 18 tuổi, ta có thể từ chối quân dịch (hay là nghĩa vụ -như CS nói) hay không? Chắc là không. Chuyện đáng nói là: anh đã nhìn ra cái xấu xa của chế độ và anh tranh đấu đòi tự do, dân chủ, nhân quyền cho VN, nhất là quyền tự do thông tin và tự do tư tưởng. Vì chuyện này, anh đã bị bỏ tù 6 năm 6 tháng. Xin nhắc lại: anh đã bị CS bỏ tù vì đã tranh đấu cho tự do dân chủ tại VN (và không phải là vì đã tranh đấu cho lá cờ vàng) - thì nay anh sang đây (Mỹ) -ta đẩy vào tay anh lá cờ vàng và đòi hỏi anh cũng phải thần phục lá cờ như chúng ta. **Đây là một điều phi lý và rất lố vì cả đời anh chưa hề nhìn thấy lá cờ này. Sau đó vì chuyện này, ta lại gán cho anh ta danh từ "CS nằm vùng" thì điều này lại**

càng... lố hơn nữa. Nay giả sử anh Điều Cày nhận lấy lá cờ và ấp ủ lá cờ như chúng ta, thì đây cũng chỉ là một sự gượng ép của anh để làm vừa lòng ta, và tức nhiên ta sẽ cho anh ta là một kẻ không thành thực - vậy tại sao ta phải làm như vậy?

Nay xin trở về với những người đang tranh đấu cho tự do, dân chủ và nhân quyền ở VN và đang bị CSVN bỏ tù - những tù nhân lương tâm tại VN. Xin nhắc là họ là những người lính tiền phương chiến đấu cho tự do dân chủ, ta (hải ngoại) chỉ đóng vai trò hỗ trợ mà thôi. Họ đã mang mạng sống và cuộc đời tù tội của họ hy sinh cho tự do dân chủ. Và họ mong muốn gì: họ muốn là chúng ta, ở hải ngoại hỗ trợ họ, đưa những tiếng nói và đòi hỏi của họ cho thế giới -nhất là Hoa Kỳ- biết, và từ đó áp lực nhà cầm quyền CSVN phải thay đổi. Hầu hết những người này : từ Huỳnh Thục Vy, tới Tạ Phong Tần,v.v... đều là những người tranh đấu cho dân chủ và nhân quyền cho VN -và không phải cho lá cờ vàng.

Nay chuyện ta đối xử với Điều Cày như thế nào, thì nhờ truyền thông, Internet -họ có thể đã biết là ta (hải ngoại) chỉ chú ý tới lá cờ - còn việc tranh đấu cho tự do dân chủ là... không đáng nói tới. Họ hiểu là họ đã mất hỗ trợ từ hải ngoại và từ đó tiếng nói của họ khó được quốc tế (nhất là Mỹ) biết. Ta đã đào một cái hố chia rẽ giữa những người tù nhân lương tâm ở VN và ta - và ta đã làm giảm lòng kỳ vọng, sức đấu tranh của họ cho tự do dân chủ. Tại sao ta phải làm như vậy?

Giấc mơ cờ vàng tung bay tại Sài gòn: Đây là giấc mơ của nhiều người, trong đó có tôi -nhưng đây chỉ là giấc mơ. Đã 39 năm qua, ta làm không được. Làm không được mà cứ nói hoài, hóa ra ta thành một thứ người buôn bán ảo tưởng: mới đầu người ta lắng nghe ta, nhưng rồi rốt cuộc người ta phải quay đi, không muốn nhìn thấy ta nữa. Chính vì việc này mà những tổ chức chủ trương giải phóng, quang phục VN (nghĩa là thay cờ) nay đã chuyển hướng và đổi tên, đổi mục tiêu để có thể tồn tại và khi nói ra, còn có người muốn lắng nghe.

Riêng về Mỹ: Mỹ có muốn cờ vàng tung bay tại Sài gòn chăng? chắc chắn là có, nhưng Mỹ đã làm không được. Mỹ đã đổ cả nửa triệu quân vào VN, hy sinh mạng sống của 50,000 lính Mỹ để giữ vững cờ vàng tại Miền Nam VN, và nếu có thể, để dựng cờ vàng trên đất Bắc. Nhưng Mỹ đã thất bại. Ngày nay, Mỹ không còn chủ trương lật đổ VN, dựng lại cờ vàng nữa -mà Mỹ cũng chỉ chủ trương (giống như những tù nhân lương tâm ở VN hiện tại) là thay đổi VN, đưa VN về hướng tự do, dân chủ và nhân quyền, và nhất là đưa VN trở về với quỹ đạo của Mỹ. Và về những điểm này, hình như Mỹ đang thắng mà không cần phải... bắn một phát đạn.

Điều khó có thể tưởng tượng được là một nước khổng lồ và đầy quyền năng như nước Mỹ, cũng chỉ chủ trương như vậy đối với VN mà thôi, nhưng nay có những người trong chúng ta: tay không có một miếng sắt, thân thì gần kề miệng lỗ, nhưng lại miên man đòi lật đổ CSVN, đòi nhìn thấy cờ vàng tung bay tại Sài Gòn.

Tất nhiên ai cũng có quyền có một giấc mơ đẹp và ta không nên đụng tới giấc mơ của ai- nhưng có giấc mơ là một chuyện- mà đổ cho những người không chia sẻ giấc mơ cùng ta là nằm vùng, là phản bội... thì đây là một chuyện khác hẳn.

Câu chuyện này cũng giống như chuyện ta chưa bắt được con chim bay trên trời -nhưng ta đã... cấu xé nhau về chuyện làm lồng nhốt chim như thế nào!

Xin hợp sức mọi người từ trong nước ra tới hải ngoại làm sao để VN có tự do, dân chủ, nhân quyền đã - Rồi khi đã có những điều này, ta bàn về lá cờ cũng chưa muộn.

Vũ Ngọc Tấn
03/12/ 14